

DAMENES TALE.

Nei, dette skal ikke være et innlegg om hvorvidt vi skal ha damer i Rotary eller ikke. For det skal vi. Bare så det er klart. Men vi skal ikke stort mer enn 20 år tilbake i tiden for å finne store diskusjoner om saken. Tenk hvor mye bråk det kan bli av ett lite ord som forandres. Da de i USA foreslo å endre "men" i medlemsskapsparagrafen til "persons" var det med god grunn. Lokalt hadde man sett at det var lite fornuft i å fortsette å være en ren mansorganisasjon i en tid da kvinner inntok lederposisjoner på flere og flere områder i samfunn og næringsliv. Hvis hensikten med Rotary i utgangspunktet var å være en mannsklubb – OK. Men hvis hensikten var å avspeile det lokale yrkeslivet og være en klassifikasjons- og yrkesbasert klubb, måtte det endring til 80 år etter starten.

Jeg vet ikke hvor lett det var å få det til i USA, men jeg vet i alle fall at det ikke gikk uten rabalder i Norge. På den tiden var jeg ennå medlem i Sigdal RK, og medlemmene der ble fort enige om at selv om Rotarys lover nå er endret slik at kvinner kan foreslås, og vi må akseptere det, er det ingen grunn til å foreslå kvinner som medlemmer i vår klubb. Vi har det bra som vi har det! Noen av de mest mannsjåvinistiske uttalte høyt og tydelig at da kom det bare til å bli en skravle- og syklubb, og kunne ikke dette få være et sted for "men only". Vi trengte sannelig det. Kvinnfolka har jo så mange foreninger og vi hadde så få mansarenaer!

Da jeg kom til Sandefjord i 1994, glimret også damene med sitt fravær i klubben. Tradisjonelistene var hardnakkede, og man snakket bare ikke om damer. I alle fall ikke som medlemmer. Ja, de virkelige tradisjonelistene nektet forresten også å følge en innstendig henstilling fra astmatikerne om å ikke røyke på møtene. Kjære, hva er dette for noe tøys! Sånn har vi alltid hatt det – skal det være en sigarillo?

I 1996 eksploderte det. Noen – dvs. sittende president – hadde hatt den store frekkhet å foreslå opptil flere damer som medlemmer. Ragnarokk var nær forestående. Hvordan kunne man nå unngå damene? Lovene var dessverre klare. Så når noen hadde vært så illojale å åpne døra på gløtt, gjaldt det å handle.

To av damene sa ja takk til å møte som reflektanter. De fortjener stor honnør for sitt mot. Og på møtene – hvor damene var tilstede – gikk diskusjonen livlig og intenst. Man var klar over at det ikke gikk an å avvise dem på juridisk og formelt grunnlag. Men klubben var bare ikke moden for å ta imot damer, sa de! La oss vente noen år! Eller som de sa i Sigdal da de innførte nytt myntsystem i stedet for riksdaleren: Kunne dømme ikkje venta til alle vi gamle var døde? Damene fikk til og med brev og besøk fra medlemmer med henstilling om å holde seg hjemme. Men nei – Sidsel Hansen takket ja, til manges store glede. Hun ble opptatt som klubbens første kvinnelige medlem - og fem av de gamle ble borte. Noen gikk stille, mens andre smelte skikkelig med døra da de forsvant.

Og så begynte en ny tid for Sandefjord RK. I løpet av disse årene har vi nådd Rotarys mål om minst 20% kvinner i klubben. Det hadde vi greid selv før dagens to nye medlemmer bringer oss enda lenger i riktig retning. Har vi fått det bedre nå? Jeg vil si et ubetinget JA. Har noen av dere gått i ren gutteklasse noen gang? Det har jeg – på gymnaset. Det var kjedelig. Det mangler totalt dynamikk! Vi trenger polariteten og dynamikken i klubben som ellers i samfunnet. Vi trenger ikke damer som prøver å være tøffere enn gutta, men damer som vet hva de står for og bringer sine bidrag inn i klubben.

Det var nødvendig å åpne for kvinner i Rotary, fordi samfunnsutviklingen ble slik. Både ligningssjefer, skolesjefer, kommuneingeniører og markedsdirektører er kvinner i dag. Hvorfor skal vi stenge dem ute og bare bry oss om halvdelen av yrkeslivet?

Og når vi først har fått damene inn – for noen damer! Mange av oss har latt oss imponere over egoforedrag og yrkesforedrag fra våre kvinnelige medlemmer. Dere har hatt viktige bidrag til vårt klubbiv. Og dette sier jeg ikke for å smiske eller for å være litt faderlig nedlatende. Det er med stor respekt jeg sier at ethvert nytt medlem er et pluss for klubben sin. Ikke minst damene.

Ja, den viktigste grunnen til at damene er helt nødvendige i Rotary, er at de har gitt klubbene ny vitalitet. Kanskje det igjen har noe med polariteten og dynamikken å gjøre. Og så har det noe å gjøre med at damene er opptatt av å gjøre den jobben de er satt til på en ordentlig måte. Det har de lært i en mannsverden hvor det ikke nytter å være "nesten like god som en mann". Derfor synes jeg det er tydelig å merke at kvinnelige komiteledere har en tendens til å få ting gjort - raskere enn oss.

Min gamle venn i Sigdal var redd for at med damer i klubben, ville det bare bli en sy- og skravleklubb. Jeg er redd for at uten damene ville vi blitt en gjeng med gamle gubber uten rekruttering, uten mål og framdrift, men, bevares - med mange gode minner. Derfor er jeg glad for at Rotary nå er åpnet for "voksne personer med god karakter og med god anseelse i utøvelsen av sitt yrke"!